

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

TSUKANOVA Nataliia – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Senior Lecturer of the Department of Pre-school and Primary school education of Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University.

Scientific interests: professional training of the future primary school teachers to innovative pedagogical activity.

Стаття надійшла до редакції 18.03.2025 р.

Стаття прийнята до друку 29.03.2025 р.

УДК378.018.43:793.3]:355.01(477)

DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-218-388-392

ПАХОЛЬЧАК Євгенія –

викладач кафедри музикознавства,
інструментальної підготовки та
хореографії Вінницького державного
педагогічного університету імені
Михайла Коцюбинського
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5068-0065>
e-mail: pakholchak.evgenia@vspu.edu.ua

ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК ХОРЕОГРАФІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ НА ВІННИЧЧИНІ У 1940-1960-Х РОКАХ

Розвиток хореографічної підготовки у регіональному контексті є важливим аспектом вивчення національної культурної спадщини.

У статті здійснено комплексний аналіз процесу становлення та розвитку хореографічної підготовки на території Вінницької області впродовж 1940–1960-х років. Розкрито історичні передумови виникнення системи хореографічної освіти в регіоні, що формувалися в умовах активного впливу соціокультурних трансформацій та ідеологічного тиску з боку радянської влади. Простежено динаміку трансформації освітньо-культурного простору регіону, зокрема в контексті розвитку художньої самодіяльності та появи професійних танцювальних колективів. Зосереджено увагу на аналізі змісту хореографічної підготовки, репертуарної політики, методичних підходів до навчання майбутніх фахівців. Розглянуто внесок окремих митців, керівників ансамблів, педагогів та діячів культури, які сприяли популяризації українського народного танцю та формуванню основ професійної підготовки хореографів у регіоні. Значне місце у дослідженні займає аналіз впливу державної політики на розвиток хореографічного мистецтва, зокрема на зміст освітніх програм, фінансування та ідеологічний контроль за мистецькою діяльністю. Визначено, що саме у другій половині ХХ століття було закладено важливі засади змістового наповнення хореографічної підготовки, що дозволило в подальшому формувати стабільну систему фахової освіти у сфері хореографії.

Дослідження ґрунтується на аналізі архівних документів, спогадів очевидців, історичних джерел, звітної документації та наукової літератури. Зазначені матеріали дозволяють об'єктивно оцінити хореографічне виховання як вагомий елемент культурної політики регіону та важливу складову формування естетичних і національних цінностей молоді.

Перспективи подальших розвідок вбачаємо в дослідженні проблеми кадрового забезпечення та впливу політичної ідеології на процес формування та розвитку хореографічної підготовки на Вінниччині.

Ключові слова: танцювальні гуртки, хореографічні колективи, хореографічна підготовка, танець, культурний розвиток, мистецька освіта, хореографічне мистецтво Вінниччини.

PAKHOLCHAK Yevgeniia –

a teacher of the department of musicology,
instrumental training and choreography
of the M. Kotsyubynskyi Vinnytsia State Pedagogical University
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5068-0065>
e-mail: pakholchak.evgenia@vspu.edu.ua

FORMATION AND DEVELOPMENT OF CHOREOGRAPHIC TRAINING IN VINNYCHY REGION IN THE 1940-1960-S

The article presents a comprehensive analysis of the development and evolution of choreographic training in the Vinnytsia region during the 1940s–1960s. It reveals the historical prerequisites for the emergence of a choreographic education system in the region, shaped under the influence of socio-cultural transformations and ideological pressure from the Soviet authorities. The study traces the transformation of the region's educational and cultural landscape, particularly in the context of the development of amateur artistic activities and the establishment of professional dance ensembles. Particular attention is paid to the content of choreographic training, repertoire policies, teaching strategies, and the interaction between traditional folk dance and Soviet ideological directives. The article examines the contributions of prominent cultural figures, including educators, choreographers, and local artists, who played a pivotal role in fostering the artistic growth of the region and in promoting Ukrainian folk dance traditions. Special emphasis is placed on the influence of state policy, including centralized control over artistic expression, state-sponsored cultural initiatives, and educational reforms aimed at standardizing artistic instruction. It is established that the second half of the twentieth century was a formative period that laid the groundwork for the development of a stable and professional system of choreographic education.

The study is grounded in an analysis of archival records, memoirs, historical documents, official reports, and scholarly publications. These materials provide a nuanced and multifaceted perspective on choreographic training as an essential component of regional cultural identity and an effective medium for shaping national consciousness and aesthetic education among the youth.

We see prospects for further exploration in studying the problem of staffing and the influence of political ideology on the process of formation and development of choreographic training in the Vinnytsia region.

Key words: *dance clubs, choreographic ensembles, choreographic training, Vinnychnyna, dance, cultural development, artistic education, choreographic art in Vinnytsia region.*

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Розвиток хореографічного мистецтва у регіональному контексті є важливим аспектом вивчення національної культурної спадщини. Вінниччина, як частина історико-культурного простору України, відіграла значну роль у формуванні хореографічної традиції, що базується як на європейських, так і на національних впливах. Дослідження цього процесу дозволяє оцінити вплив соціокультурних та політичних змін на становлення та розвиток хореографічної освіти та підготовки кадрів у сфері танцювального мистецтва.

У статті «Формування та розвиток хореографічної підготовки на Вінниччині у 1940-1960-х роках» досліджено основні концептуальні, методологічні та теоретичні принципи дослідження, стан наукового вивчення теми, її джерельну основу. Встановлено, що до цього часу бракує ґрунтовних досліджень щодо розвитку хореографічної освіти в межах Вінницької області ХХ століття. Проведено класифікацію та узагальнення ідей і творчих досягнень танцювальних колективів в контексті формування професійної підготовки хореографа.

Аналіз останніх досліджень і публікацій В останні десятиліття проблема розвитку хореографічної підготовки на регіональному рівні привертає все більшу увагу дослідників. Сучасні наукові праці зосереджені на історичних аспектах формування танцювальної культури, ролі професійних і самодіяльних колективів, а також впливі державної політики на хореографічну освіту. Важливими є роботи українських дослідників, які вивчають розвиток хореографічного мистецтва минулого століття, в контексті загальнонаціональних тенденцій. Аналізуючи попередні дослідження, можна зробити висновок, що проблема хореографічної підготовки у Вінницькому регіоні потребує подальшого комплексного вивчення.

Метою статті є дослідження процесу формування та розвитку хореографічної підготовки на Вінниччині у 1940-1960-х роках, визначення основних тенденцій цього процесу, а також аналіз впливу соціокультурних і політичних факторів на становлення танцювальної освіти в регіоні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Для того, щоб робити визначення стану хореографічної підготовки молоді та генезу мистецтва танцю впродовж зазначеного періоду у Державному архіві Вінницької області було досліджено річні звіти, плани роботи, відомості сільських установ клубного типу кількох районів Вінницької області. Зміст та підрахунки даних представлених звітів є схожими, тому для вичерпного аналізу обрала з поміж інших, район, який був одним із передових, а саме Калинівський.

Зрозуміло, що у перші роки після другої світової війни, головною метою було відбудовувати економіку й господарство, культурна

діяльність у селах не була серед пріоритетних, що підтверджують матеріали Державного архіву Вінниччини.

Але у кожному населеному пункті, визволеному від фашистів, силами трудящих відбудовувалися і ремонтувалися будинки культури, клуби, бібліотеки, музеї. У будинках культури, клубах створювалися гуртки художньої самодіяльності, демонструвалися кінофільми, працювали радювузли, надходили газети, журнали, книги. Відбудовані силами трудящих клубні заклади ставали справжніми осередками культури [2 с. 204].

Згодом, вже у перші повоєнні роки характерною тенденцією розвитку мистецтва, стала активізація саме хореографічної самодіяльності. [1, с. 7].

У звітах про роботу культурно-просвітницьких закладах Калинівського району за 1946 рік вказано, що у районі діяло усього 2 співочих гуртки загальною чисельністю 18 осіб; 6 музичних гуртків, які відвідувало 44 особи; 1 літературний гурток з 12-ма учасниками та 2 балетно-танцювальні гуртки загальною чисельністю 16 учасників. Згідно відомостей про кількість гуртків самодіяльності за березень 1946 р., балетний гурток діяв у селі Корделівка при робітничому клубі, охоплюючи 12 танцівників. Це було одне з великих сіл району, адже там ще з кінця ХІХ ст. діяв цукропереробний завод [3]. Кількість танцювальних гуртків не збільшилася і в наступному 1947 році, проте учасників при робочому клубі стало більше – 17, у сільському клубі – 10 осіб [5]. Другим танцювальним колективом, що працював у Калинівському районі, був ансамбль клубу села Новий Пиків [5].

В цілому в районі працювали 10 сільських, 8 колгоспних, 8 профспілкових клубів та один Будинок культури у м. Калинівка. Таким чином, чисельність хореографічних колективів є зовсім малою. Потрібно зазначити, що в даних звітах час від часу вказується відсутність професійних кадрів, що, зрозуміло, не могло позитивно сприяти розвитку хореографії в художній самодіяльності.

За 1946 рік, у звітах сільських клубів Калинівського району, вказана також і велика кількість танцювальних вечорів як форми проведення дозвілля молоді, систематично один раз на тиждень. Але варто зазначити, що, попри велику кількість учасників та регулярність танців, такі вечори не були хореографічною підготовкою молоді. Проводилися танцювальні вечори під супровід акордеону або струнних інструментів, іноді – духового оркестру [4].

Протягом наступних декількох років картина із заснуванням нових танцювальних колективів у Калинівському районі потроху поліпшувалась. У 1954 році в районі вже діяло 11 танцювальних гуртків, які відвідували 81 особа. Станом на 1955 рік колективи працювали у профспілковому клубі Калинівки (25 осіб) та районному Будинку культури (9 осіб), у селах Іванів (8 осіб), Жигалівка

(8 осіб), Гулівці (6 осіб), Радівка (8 осіб), Павлівка (8 осіб), Бойківка (6 осіб), Слобідка (6 осіб), Котюжинці (8 осіб), Сальник (7 осіб), Гушинці (8 осіб), Глинськ (10 осіб) [6]. Завдяки аналізу звітів, можемо стверджувати, що, репетиції колективів проводилися, переважно, двічі на тиждень. Однак питання з професійними кадрами хореографічного спрямування, для роботи в селах, залишалося невирішеним, що завжди вказувалося у звітах клубів даного періоду. Типовий є звіт Куравського сільського клубу за 1956 рік, в якому зазначено, що керівником танцювального, струнного і шахово-шашкового гуртків є одна особа – В.В. Сомов [7, арк. 31].

Висновок про нестачу професійних хореографів на Вінниччині в усіх її районах можна зробити з розгляду змісту Річного статистичного звіту Вінницького обласного будинку народної творчості за 1950 рік, де вказано, що в області усі 24 штатних керівники хореографічних колективів не мають спеціальної освіти. Танцювальними гуртками керували вчителі і завідувачі клубами [8].

У звіті за 1953 рік вказано, що у Вінницькій області діяло 219 танцювальних гуртків, які відвідувало 2374 особи. Зазначена кількість не є великою, якщо порівнювати з іншими гуртками. До прикладу хорових гуртків в області було 985, музичних – 937, драматичних – 1357. За кількість меншою, ніж танцювальних гуртків, була тільки у гуртків образотворчого мистецтва – 28. Однак того ж року було проведено обласний огляд колективів художньої самодіяльності, в якому взяло участь 16 танцювальних колективів [9].

Вінницький обласний будинок творчості у 1950-х роках почав проводити велику роботу, щоб змінити на краще хореографічну підготовку молоді у районах області. Так, у 1955 році було проведено десятиденні семінари для керівників хорових драматичних і танцювальних колективів. Найбільше учасників було саме від хореографічних ансамблів – 63 особи. Також безпосередньо на місцях у районах було проведено триденні семінари-практикуми з танцювальних жанрів. Вони охопили Могилів-Подільський (26 учасників), Немирівський (57 учасників), Тульчинський (18 учасників), Літинський (25 учасників), Козятинський (24 учасника), Комсомольський (24 учасника) і Крижопільський (17 учасників) райони. На кожному семінарі-практикумі було вивчено з учасниками 6-8 танців, зокрема гопак, закарпатський дівочий, букурія, фігурний вальс, молдованьска, естонська, колгоспна полька, полянка [10, арк. 26].

Також у червні і вересні 1955 року були проведені місячні курси, на яких слухачів було ознайомлено з новим хореографічним репертуаром. Вкрай здивував той факт, що вчинявся політичний тиск на працівників культури, хоч дана ситуація, цілком відповідало радянській ідеології. Керівникам усіх колективів були надані списки творів до репертуару, що зав'язувало руки для вільної творчості і слугувало звільненнями, якщо не дотримуватись політичних вказівок.

Семінари-практикуми для керівників танцювальних колективів проводилися щороку з

середини 1950-х і впродовж 1960-х років. Зазвичай, вони були розраховані на 8-9 днів. Тренерами-репетиторами виступали Румянцев і Баландин. Кожного дня, для учасників семінару проводили тренаж, який тривав протягом однієї години, а потім вони розучували танцювальні рухи та займалися постановкою танців (українського, молдавського, російського та молодіжного). У свою чергу учасники семінару мали змогу ознайомитись з теорією та методикою проведення заняття, з урахуванням правил організації роботи з самодіяльним колективом, особливостями сценічної обробки танців та їх схематичного запису на папері. У кінці семінару-практикуму всі учасники здавали залік, що складався з теоретичної та практичної частини, а саме: питання з постановочної роботи, проведення занять у танцювальному колективі, сценічної обробки поставленого танцю [13]. Такі заходи, у деякій мірі компенсували нестачу керівників танцювальних колективів з базовою спеціальною освітою. Аналіз змісту багатьох звітів, зокрема Вінницького обласного будинку народної творчості, підтверджує, що основу репертуару хореографічних колективів складали українські, російські, білоруські молдавські народні танці [11].

Не менш важливу роль у розвитку хореографічної підготовки Вінниччини здійснили танцювальні колективи, що утворилися при закладах середньої спеціальної і вищої освіти. Їх діяльність була тривалою, систематичною, з активною концертною участю. Одним з передових колективів був самодіяльний народний ансамбль танцю України «Дружба» Вінницького національного медичного університету імені М. І. Пирогова. Біля його витоків знаходилися аматори: студенти тоді медичного інституту, а саме: П. Баландин та М. Грищенко, які у 1946 році організували хореографічний колектив і впродовж декількох років існував винятково дякуючи студентам – майбутнім лікарям. У 1953 році керівництво інституту запросило очолити колективом професійного балетмейстера Володимира Івановича Румянцева, що позитивно сприяло регулярності репетицій, придбання костюмів. Хореограф керував колективом понад 30 років. Саме завдяки плідній роботі з ансамблем «Дружба», його активній концертній діяльності, В. І. Румянцев отримав почесне звання Заслуженого працівника культури Української РСР. Вже з 1950-их років В. І. Румянцев виступав головним балетмейстером багатьох фестивалів, оглядів, конкурсів, що проводилися на Вінниччині.

У 1957 році в Україні було проведено масштабний республіканський фестиваль молоді. Хореографічні колективи Вінниччини представляв саме ансамбль медичного інституту, участь в якому брали 30 студентів. Він був єдиним серед усіх хореографічних гуртків області. До фестивалю ансамбль «Дружба» підготував український гопак. Суперником колективу був танцювальний ансамбль Вінницького педагогічного інституту, проте в останній момент перевагу було надано саме майбутнім медикам. Звичайно, що таким

успіхом ансамбль «Дружба» завдячував саме професійності його керівника.

У 1958 році до репертуару танцювального колективу Вінницького медичного інституту входили мазурка, угорський танець, класичний вальс, хореографічні композиції «Українська сюїта» та «Мереживниця» [12]. У репертуарі ансамблю «Дружба» переважали й переважають народні танці – українські, молдовські, російські та ін., а також танці народів інших континентів.

У цілому в цей період, значно підвищився виконавський рівень більшості хореографічних колективів. Стають популярними проведення концертів, різноманітних оглядів, конкурсів. Також відбувається активне відновлення танцювальної самодіяльності, відроджуються її традиції, жанри саме народного танцю. Необхідно зазначити, що цей жанр сформувався наприкінці 30-х рр. і до початку 60-х рр. став пріоритетним. З одного боку, народний танець був найбільш близьким і доступним для вивчення танцівниками-аматорами, з іншого, його розвиток усіляко підтримувався владою [13 с. 157].

Висновки та перспективи подальших розвідок напрямку. У висновках варто зазначити, що упродовж 1940–1960-х років на Вінничині відбувалося поступове формування системи хореографічної підготовки, незважаючи на складні соціально-економічні та політичні умови.

Отже, важливим планом розвитку хореографічної освіти на Вінничині у визначених хронологічних межах була саме наявність зацікавлених аматорів, підтримка танцювальних гуртків на рівні клубних та навчальних закладів, Студентський та учнівський колективи, створені впродовж 1940-1950-х років продемонстрували спадковість заснованих ними традицій та відіграли значну роль у справі хореографічної підготовки молоді впродовж наступних десятиліть. А також важливий слід в історії становлення хореографічної підготовки молоді, залишила організація методичних заходів сприяли поступовому розвитку танцювального мистецтва в регіоні. Водночас проблема кадрового забезпечення та вплив політичної ідеології на культурний процес залишалися значними викликами того періоду.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Благова Т. О. Етапи розвитку сучасної хореографічної художньої освіти самодіяльності в Україні. *Наук. часопис націон. пед. університету імені М. П. Драгоманова*. К.: НПУ, 2013. Вип. 14(19). С. 181-186.
2. Бокань В. А. Історія культури Україн: навч. Посібник. Польовий; МАУП. 3-тє вид., стереотип. Київ: МАУП, 2002. 254 с.
3. ДАВО. Р-5031. Оп.1. Спр 6. Звіт та інформація про роботу культурно-просвітніх закладів Калинівського району. 1946 р. 51 арк.
4. ДАВО. Р-5031. Оп.1. Спр 8. Звіти сільських клубів Калинівського району. 1946 р. 48 арк.
5. ДАВО. Р-5031. Оп.1. Спр 17. Зведення річних звітів закладів клубного типу Калинівського району. 1947 р. 66 арк.
6. ДАВО. Р-5031. Оп.1. Спр 88. Річні звіти сільських клубів і бібліотек Калинівського району. 1954 р. 61 арк.

7. ДАВО. Р-5031. Оп.1. Спр 127. Звіти про роботу клубів і бібліотек Калинівського району. 1956 р. 317 арк.
8. ДАВО. Р-4832. Оп.1. Спр. 18. Річний статистичний звіт Вінницького обласного будинку народної творчості. 1950 рік. 9 арк.
9. ДАВО. Р-4832. Оп.1. Спр. 33. Річний статистичний звіт Вінницького обласного будинку народної творчості. 1953 рік. 43 арк.
10. ДАВО. Р-4832. Оп.1. Спр. 53. Звіт про роботу Вінницького обласного будинку народної творчості. 1955 рік. 34 арк.
11. ДАВО. Р-4832. Оп.1. Спр. 75. Матеріали з проведення конкурсів та олімпіад Вінницького обласного будинку народної творчості. 1956 рік. 12 арк.
12. ДАВО. Р-4832. Оп.1. Спр. 100. Матеріали з проведення конкурсів та олімпіад Вінницького обласного будинку народної творчості. 1958 рік. 148 арк.
13. ДАВО. Р-4832. Оп.1. Спр. 111. Матеріали з проведення конкурсів та олімпіад Вінницького обласного будинку народної творчості. 1959-1960 рр. 199 арк.
14. Пахольчак Є. Етапи розвитку хореографічної діяльності від аматорства до сучасних приватних танцювальних студій Вінниччини. *Науковий часопис Українського державного університету імені Михайла Драгоманова*. Серія 14. Теорія і методика мистецької освіти. 2024. Вип. 31. С. 154-160.

REFERENCES

1. Blahova, T.O. (2013). Etapy rozvytku suchasnoi khoreorafichnoi khudozhnoi osvity samodiialnosti v Ukraini [Stages of development of modern choreographic art education of amateur performances in Ukraine]. *Nauk.chasopys Natsion. ped. universytetu imeni M. P. Drahomanova*. K.: NPU. 14(19). 181-186. [in Ukrainian]
2. Bokan, V.A. (2002). Istoriia kultury Ukrain: navch. Posibnyk [History of Ukrainian culture: a textbook]. Polovyi; MAUP. 3-tie vyd., stereotyp. Kyiv: MAUP. 254 c. [in Ukrainian]
3. DAVO. R-5031. Op.1. Spr 6. (1946). Zvit ta informatsiia pro robotu kulturno-prosvitnikh zakladiv Kalynivskoho raionu. [Report and information on the work of cultural and educational institutions of the Kalyniv district]. 51 ark. [in Ukrainian]
4. DAVO. R-5031. Op.1. Spr 8. (1946). Zvity silskykh klubiv Kalynivskoho raionu. [Reports of village clubs of the Kalyniv district]. 48 ark. [in Ukrainian]
5. DAVO. R-5031. Op.1. Spr 17. (1947). Zvedennia richnykh zvitiv zakladiv klubnoho typu Kalynivskoho raionu [Summary of annual reports of club-type institutions of the Kalyniv district]. 66 ark. [in Ukrainian]
6. DAVO. R-5031. Op.1. Spr 88. (1954). Richni zvity silskykh klubiv i bibliotek Kalynivskoho raionu [Annual reports of village clubs and libraries of the Kalyniv district]. 61 ark. [in Ukrainian]
7. DAVO. R-5031. Op.1. Spr 127. (1956). Zvity pro robotu klubiv i bibliotek Kalynivskoho raionu [Reports on the work of clubs and libraries of the Kalyniv district]. 317 ark. [in Ukrainian]
8. DAVO. R-4832. Op.1. Spr. 18.(1950). Richnyi statystychnyi zvit Vinnytskoho oblasnoho budynku narodnoi tvorchosti. [Annual statistical report of the Vinnytsia Regional House of Folk Art]. 9 ark. [in Ukrainian]
9. DAVO. R-4832. Op.1. Spr. 33. (1953). Richnyi statystychnyi zvit Vinnytskoho oblasnoho budynku narodnoi tvorchosti [Annual statistical report of the Vinnytsia Regional House of Folk Art]. 43 ark. [in Ukrainian]
10. DAVO. R-4832. Op.1. Spr. 53. (1955). Zvit pro robotu Vinnytskoho oblasnoho budynku narodnoi tvorchosti [Report on the work of the Vinnytsia Regional House of Folk Art]. 34 ark. [in Ukrainian]
11. DAVO. R-4832. Op.1. Spr. 75. (1956). Materialy z provedennia konkursiv ta olimpiad Vinnytskoho oblasnoho

budynku narodnoi tvorhosti [Report on the work of the Vinnytsia Regional House of Folk Art]. 12 ark. [in Ukrainian]

12. DAVO. R-4832. Op.1. Spr. 100. (1958). Materialy z provedennia konkursiv ta olimpiad Vinnytskoho oblasnoho budynku narodnoi tvorhosti [Materials on the conduct of competitions and olympiads of the Vinnytsia Regional House of Folk Art]. 148 ark. [in Ukrainian]

13. DAVO. R-4832. Op.1. Spr. 111. (1959-1960). Materialy z provedennia konkursiv ta olimpiad Vinnytskoho oblasnoho budynku narodnoi tvorhosti [Materials on the conduct of competitions and olympiads of the Vinnytsia Regional House of Folk Art]. 199 ark. [in Ukrainian]

14. Pakholchak, Ye. (2024). Etapy rozvytku khoreorafichnoi diialnosti vid amatorstva do suchasnykh pryvatnykh tantsiuvalnykh studi Vinnychchyn [Stages of development of choreographic activity from amateurism to modern private dance studios in Vinnytsia region]. Naukovyi chasopys Ukrainskoho derzhavnoho universytetu imeni Mykhaila Drahomanova. Seriya 14. Teoriia i metodyka mystetskoi osvity. Vyp. 31. S. 154-160. [in Ukrainian]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ПАХОЛЬЧАК Євгенія – викладач кафедри кафедри музикознавства, інструментальної підготовки та хореографії Вінницького державного педагогічного університету імені М. Коцюбинського.

Наукові інтереси: історія хореографічної освіти України, зміст хореографічної освіти Вінниччини.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

PAKHOLCHAK Yevgeniia – a teacher of the department of musicology, instrumental training and choreography of the M. Kotsyubynskyi Vinnytsia State Pedagogical University.

Scientific interests: the history of choreographic education in Ukraine, the content of choreographic education in Vinnytsia.

Стаття надійшла до редакції 17.03.2025 р.

Стаття прийнята до друку 28.03.2025 р.

УДК 37.015.3:159.922(045)

DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-218-392-398

АКІМОВА Ольга –

доктор педагогічних наук, професор,
завідувач кафедри педагогіки і освітнього менеджменту
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6988-6258>
e-mail: sopogov@ukr.net

ЖОВНИЧ Олеся –

доктор педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6430-7341>
e-mail: zhole@ukr.net

ІГНАТОВА Олена –

кандидат педагогічних наук, доцент,
декан факультету іноземних мов
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1523-0266>
e-mail: oihnatovala@vspu.edu.ua

ПОДУФАЛОВА Катерина –

доктор філософії, старший викладач
кафедри англійської мови та методики її навчання
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5254-6302>
e-mail: ekaterina_podufalova@ukr.net

ГОТОВНІСТЬ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ДО МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ЯК НАУКОВА ПРОБЛЕМА

У статті обґрунтовано актуальність формування готовності майбутніх офіцерів Збройних Сил України до міжнародної комунікації в умовах зростаючої взаємодії з міжнародними безпековими структурами. Зважаючи на сучасні виклики глобального безпекового середовища, автори визначають готовність до міжнародної комунікації як інтегральну особистісно-професійну якість, що включає мовний, міжкультурний, психологічний та професійний компоненти. Розкрито зміст цього поняття в контексті військової освіти, окреслено структурні складові, педагогічні умови та чинники, що впливають на формування готовності майбутніх офіцерів Збройних Сил України до міжнародної комунікації. Особливу увагу приділено мовній підготовці курсантів, розвитку міжкультурної компетентності, моделюванню комунікативних ситуацій у багатонаціональному середовищі, а також застосуванню цифрових освітніх інструментів. Здійснено аналіз наукових підходів до розуміння феномену міжнародної комунікації у військовій сфері. Узагальнено перспективні напрями вдосконалення змісту та методів навчання у вищих військових